

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Sînâ, *el-Kânûn fi't-Tıbb* (nşr. İdvâr el-Kaş), Beyrut 1413/1993, I-IV, tür.yer.; Nizâmî-i Arûzî, *Çehâr Makâle* (nşr. Muhammed Kazvîni), Leyden 1909, s. 71; *Keşfü'z-zunûn*, II, 1311-1313; C. de Vaux, *Les penseurs de l'Islam*, Paris 1921, II, 269; Serkis, *Mu'cem*, I, 130-131; Brockelmann, *GAL*, I, 457-458; *Suppl.*, I, 823-824; G. Şehhâte el-Kanavâtî, *Mû'elleftât İbn Sînâ*, Kahire 1950, s. 192-213; Osman Ergin, *İbn Sina Bibliyografyası*, İstanbul 1956, s. 38-39, 112-118, 127; J. L. Janssens, *An Annotated Bibliography on Ibn Sina* (1970-1989), Leuven 1991, s. 26-37; Arslan Terzioğlu, *Yeni Araştırmalar Işığında Büyük Türk-İslâm Bilim Adamı İbn Sina (Avicenna) ve Tababet*, İstanbul 1998, s. 31-65; a.mlf., "İbn Sînâ [Tıp]", *DİA*, XX, 331-335; A.-M. Goichon, "İbn Sînâ", *EP* (Fr.), III, 969.

ESİN KÂHYA

KANÛNÎ HACI ÂRİF BEY

(bk. HACI ÂRİF BEY, Kanûnî).

KANÛNÎ KÖPRÜSÜ

Gebze ile Hereke arasındaki
Dilovası'nda
XVI. yüzyıla ait köprü.

Kocaeli ili sınırları içinde Diliskelesi mevkiinde Marmara denizine ulaşan Dilderesi üzerinde inşa edilmiş olup bundan dolayı Dilderesi Köprüsü diye de anılır. Osmanlı Devleti'nin doğuya uzanan en önemli ana yolu olan İstanbul-Bağdat yolu üzerinde yer almaktadır. Ordunun doğuya yapacağı seferler için ordugâhın Gebze yakınında Sultançayırı denilen yerde kurulduğu bilinmektedir (Kâtib Çelebi, s. 671). Bu sebeple köprü kervan ve sefer yolunun üzerindeki önemli mimari tesislerden biri durumundadır. Eskiden şehirler arası yol bu köprüden geçerken günümüzde yaklaşık 50 m. kuzeyinden geçmektedir. Bu sebeple bakımsız kalan yapı zamanla harap olmuş ve 1972-1973 yıllarından Karayolları Genel Müdürlüğü tarafından onarımı yapılmıştır. Köprü halen araç trafiğine kapalıdır ve yayalarca kullanılmaktadır.

Köprü'nün inşa tarihi bilinmemektedir; kitabesi yoktur, fakat mimari özellikleri göz önüne alınarak XVI. yüzyıl içine tarihlenir ve Mimar Sinan'ın eseri olarak değerlendirilir. Gerçekten Kanûnî Köprüsü, Mimar Sinan'ın yapıları olduğu bilinen Trakya'daki Alpullu Köprüsü ve Harâmi-dere (Kapı Ağası) Köprüsü'ne oldukça benzemektedir. Mimar Sinan'ın eserlerini ele alan kaynaklar içinde bu köprü'nün adına sadece *Tuhfetü'l-mî'mârîn*'de rastlan-

maktadır. Aptullah Kuran, kaynak vermeden köprü'nün Kanûnî'nin Irakeyn Seferi'nden önce yapıldığını söylediğini belirtirse de 940-942 (1533-1536) yılları arasında rastlayan sefer hakkında Matrakçı Nasuh'un yazdığı *Beyân-ı Menâzil-i Sefer-i Irakeyn* adlı eserin yegâne nüshasında resmedilen (İÜ Ktp., TY, nr. 5964, vr. 13^a) ve Hereke Kalesi ile yakın çevresini tasvir eden minyatürde böyle bir köprü yer almamaktadır. Eserin minyatürlerinde görülen en önemli özellik güzergâh üzerindeki yerlerin asıllarına uygun bir şekilde resmedilmiş olmasıdır, dolayısıyla köprü gibi askerî bir tesisin burada yer almaması mümkün değildir. Buna göre köprü 1533 yılından sonra yapılmış olmalıdır. Kanûnî Köprüsü'nün, dönemin imar faaliyetlerinin en yoğun olduğu XVI. yüzyılın ikinci yarısının hemen başlarında inşa edilmiş olması mümkündür.

Köprü'nün üç adet kemeri vardır. Bunlardan ortada yer alan sivri kemer daha geniş bir açıklık halinde 9,70 m. genişliğe sahipken bunun iki yanında bulunan yuvarlak kemerli açıklıklar 6,50 m. genişliğindedir. Kemerlerin arasında sel yaranların üst kısmına rastlayan yerlerde suyun yükselmesine karşı yapılmış sivri kemerli ince uzun tahliye gözleri mevcuttur. Uzunluğu 45,24, genişliği 6,05 m. olan köprü'nün eğimi % 12-% 6 arasında değişmektedir.

Kanûnî Köprüsü'nün inşasında kullanılan taş düzgün kesilmiş kalkerdir. Kemerlerde, tahliye gözleri ve duvarlarda küçük boyutlu taşlar kullanılmış, direnç gerektiren ayaklar ve sel yaranlarda ise daha büyük boyutlu taşlar yer almıştır. Sel yaranlar üçgen prizma şeklinde ve uçları sivriltilmiş olup arka yönleri dikdörtgen prizma biçiminde ve uçları küttür. Ana kemerin iki yanındaki hafifletme gözlerinden bir üçüncüsü de köprüye Diliskelesi tarafından bakıldığında (güney) sağ uçta bulunmaktadır. Ana kemerin kilit taşı çok belirgin bir şekilde dışa taşkın-dır. Köprü'nün korkulukları mevcut kıs-

ma zarif bir kornişle bağlanarak yenilenmiş, çok fazla tahrip görmüş olan esas döşemenin üzeri betonla kaplanmıştır. Sağlam kalan orijinal bir baba taşı Gebze istikametindeki ca monte edilmiş, diğ-gerleri buna benzetilerek yapılmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Sâî, *Tezkiretü'l-ebniye*, s. 43; Kâtib Çelebi, *Cihannümâ*, s. 671; Orhan Bozkurt, *Koca Sinan'ın Köprüleri*, İstanbul 1952, s. 6, 41-45, 82-83, rs. 32-36, tablo 9; Cevdet Çulpan, *Türk Taş Köprüleri*, Ankara 1975, s. 134, rs. 79; Metin Sözen v.dğr., *Türk Mimarisinin Gelişimi ve Mimar Sinan*, İstanbul 1975, s. 230, 382; Gülgün Tunç, *Taş Köprülerimiz*, Ankara 1978, s. 176-177; Aptullah Kuran, *Mimar Sinan*, İstanbul 1986, s. 256, 264, 404; Kâzım Çeçen, "Sinan'ın Yaptığı Köprüler", a.e., I, 429-438; II, rs. 420; M. Gojković, *Stari Kamenimostovi*, Beograd 1989, s. 189, rs. 216; İsmet İter, "Ölümünün Yıl Dönümünde Köprüleriyle Mimar Sinan-V", *Karayolları Bülteni*, XIX/241, Ankara 1970, s. 16-19; a.mlf., "Köprüleriyle Mimar Sinan", *Mesleki ve Teknik Öğretim*, XVIII/216, İstanbul 1971, s. 27-29.

ENİS KARAKAYA

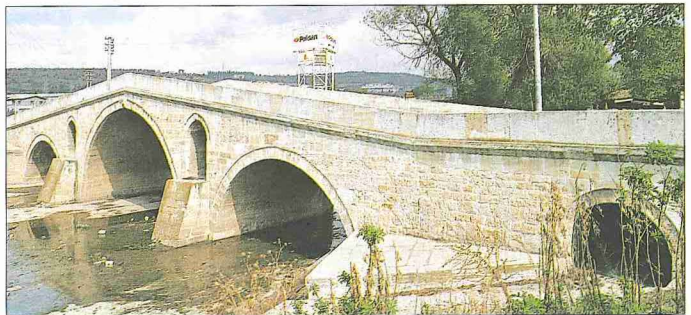
KANÛNÎ SULTAN SÜLEYMAN

(bk. SÜLEYMAN I).

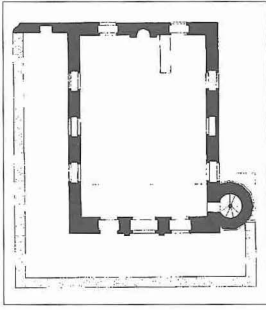
KANÛNÎ SULTAN SÜLEYMAN CAMİİ

Macaristan'ın
Sigetvar Kalesi içinde
XVI. yüzyılda yapılmış cami.

Sigetvar (Szigetvar) Kalesi, Kanûnî Sultan Süleyman'ın son seferinde 21 Safer 974'te (7 Eylül 1566) fethedilerek Osmanlı topraklarına katılmıştır. Kale içindeki cami fetihten sonra inşa edildiğine göre Kanûnî Sultan Süleyman'ın hâtırası için onun adına yaptırılmış olmalıdır. Selânikî Mustafa Efendi, padişahın katılımıyla bu camide büyük bir cemaatle cuma namazının kılındığını söylüyorsa da caminin yapımı bu kadar kısa bir sürede bitirilemeyeceğine göre padişahın burada bizzat namaz kılması olmasına ihtimal verilemez.

Kanûnî
Köprüsü -
Gebze /
Kocaeli

Kanûnî
Sultan
Süleyman
Camii'nin
planı

Evliya Çelebi, Macaristan seyahatinde Sigetvar'a da uğrayarak kaleyi ayrıntılı biçimde anlatır ve üstü çatılı, kurşun kaplı, kalabalık cemaati olan bu mâbedin sağ tarafında şerefeye kadar 110 basamaklı bir merdiveni olan yüksek bir minaresinden bahseder.

Molnâr'ın verdiği bilgiye göre Sigetvar, 1689'da savaşız Avusturyalılar'a teslim edildikten sonra General de Vecchi bazı aramalarda bulunmak üzere içini kazdırmış, arkasından da camiye eve dönüştürmüştür. Onun 1702'de ölümünün ardından Kanûnî Sultan Süleyman Camii önce askerî hastahane, XVIII. yüzyılda da tahıl deposu olmuştur. Bir ara kapalı at meydanı (manej) haline getirilen cami uzun yıllar depo olarak kullanıldıktan sonra 1963'te perişan durumundan kurtarılaraq büyük ölçüde tamarine girişilmiş, yaklaşık iki yüzyıllık süre içinde yapılan değişiklik ve ilâvelerden ayıklanmıştır. 1970'lerde restorasyon çalışmaları henüz tamamlanmamışken iç duvarlarında orijinal sıva üzerine yazılmış yazılar görülebiliyordu. Bunlar arasında kapının yanındaki duvarda 1050 (1640-41) tarihli bir grafiti mevcuttu. Ayrıca bazı duvarlarda, Sigetvar Avusturyalılar'ın işgaline uğradığında yabancı askerlerin yazdıkları hâtıra yazıları dikkati çekiyordu. Osmanlı tarihçisi Joseph von Hammer-Purgstall 1847'de Sigetvar Kalesi'ndeki çeşitli yazılara dair bir makale yayımlamıştır.

Mimarisi bakımından fazla gösterişli olmayan Kanûnî Sultan Süleyman Camii uzunlamasına dikdörtgen planlı bir mekândan ibarettir. Osmanlı devri Türk mimarisinde genellikle enine yapılan bu tip camilerin tanınmış örnekleri İstanbul'da Mimar Sinan'ın eseri Yedikule'de Hacı Evhad, Fındıkzade'de Odabaşı, Balat'ta Feruh Kethüdâ, başka bir mimarın eseri olan Lâleli'de Çoban Çavuş camileridir. Halbuki Sigetvar'daki camide uzunlamasına dikdörtgen uygulanmıştır ki pek nâdir örneği olan bu tipe çok geç bir dönemde, XIX. yüzyıl başlarında İstanbul'da yapılmış olan Âdilşah Kadın Camii (Edirnekapı) ör-

nek verilebilir. Sigetvar Camii de üzeri ahşap çatı ile yani sakıfla örtülen camilerin az rastlanan temsilcilerinden biri sayılabilir.

Günümüzde mevcut binada bir son cemaat yeri yoktur. Minaresi ise Sigetvar elden çıktıktan sonra gövde başlangıcına kadar yıktırılmış, Evliya Çelebi'nin bahsettiği minareden yalnız kürsü ve pabuç kısımları kalmıştır. Minarenin biri zeminde, biri de daha yukarıdaki mahfil kısmında olmak üzere iki girişi vardır.

Duvarlardaki bazı kırış deliklerinden evvelce içeride bir mahfil olduğu anlaşılmaktadır. Mekânın üstünü örten tavanın aslında bu tip camilerdeki gibi çatı altında gizli bir ahşap kubbe ile örtülü olup olmadığı bilinemez. Bugün basit bir tavan vardır. Son tamirde meydana çıkarılan mihrabın yaşmak kısmının en üst dizisi tahrip edilmiş olmakla birlikte klasik üslûpta tuğladan mukarnaslı olduğu bellidir. Eskiden buraya dayalı olan minberin izi kible duvarındaki sıva üzerinde açık biçimde görülebilmektedir.

Ekrem Hakkı Ayverdi'nin görüşüne göre caminin dışında cepheye bitişik bir sahnin varlığı tahmin edilmektedir. Herhalde cemaatin çokluğu sebebiyle gerekli görülerek eklenmiş olan bu yan bölümden bugün hiçbir iz kalmamıştır. Ayverdi, minareden başlayan bu ekin caminin giriş kısmı ve sol tarafında "L" şeklinde uzandığını söylemektedir. Bu bölümün önü kible tarafında bir duvarla kapatılmış ve buraya bir mihrap yerleştirilmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Selânikî, *Târih* (İpsirli), I, 35-36; II, 568; Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, VI, 516; E. Foerk, *Emlékek Magyarországban*, Budapest 1917, IV, 27-28; Danişmend, *Kronoloji*², II, 350 vd.; J. Molnâr, *Macaristan'daki Türk Anıtları*, Ankara 1973, s. 12, IV, XI, XII; G. Gerö, *Turkish Monuments in Hungary*, Budapest 1976, s. 23; Ayverdi, *Avrupa'da Osmanlı Mimârî Eserleri*, I, 248-249; J. Hammer-Purgstall, "Inscriptions turques, arabes, persanes dans la forteresse de Szigetvár", *Revue d'Académie* (1847).

SEMAVİ EYİCE

KANUNNÂME

(قانون نامه)

Osmanlılar'da devlet tarafından belirlenen ve derlenen kanunları ifade eden bir terim.

Osmanlı döneminde genel olarak belirli bir konuya dair hukukî maddeleri ortaya koyan padişah hükmünü ifade eder. XV. yüzyılda yasaknâme kelimesi de aynı

anlama sahipti. Arap hilâfeti sırasında kavânin "kanunlar kodu" mânasına gelmekteydi. Osmanlı Devleti'nde kânunnâme teriminin anlamı genellikle vezirlerin ve paşaların yürürlüğe koyduğu düzenlemeleri, yetkili bir otoritenin kesin ve açık olarak belirlediği kanunları ya da reform tasarılarını ifade edecek şekilde genişlemiştir. Bununla birlikte kanunnâme, ancak padişah hükmü tarafından resmî bir nitelik kazanabileceği için herhangi bir normal kanun gibiydi. Sadece tek bir hüküm (ferman veya berat) ya da belirli ve sınırlı bir konu kanunnâmeyi şekillendirebileceği gibi bütün imparatorluğa yahut belirli bir bölgeye veya sosyal bir gruba uygulanabilen kanunnâmeler de vardı.

İslâm ülkelerinde resmî, tedvin edilmiş kanunnâmelerin uygulamasının iki kaynağı vardı : Eski Ortadoğu kültürlerine ait gelenekler ve Türk-Moğol hanlıklarının gelenekleri. Eski İran imparatorlukları resmî görevliler tarafından suistimal edilmesini önlemek için hukukî maddeleri -özellikle vergi kanunlarını- sürekli olarak halkın görebileceği yerlerde taşlar üzerine kazımak suretiyle ilân etmekteydiler. Bu uygulama, muhtemelen eski Mezopotamya medeniyetlerinden intikal eden bir gelenektir. Benzer biçimde hilâfet döneminde kanunnâme şeklinde hükümleri ve arazi vergileriyle ilgili şartları (şûrût) ihtiva eden kayıtlar olmalıydı. Bu hükümler, vergi toplanmasında bir düstur olarak mültezimlere ve idarecilere resmen gönderilirdi. Moğol İran İmparatorluğu döneminde "Yasa-yi Kadîm-i Cengiz Han, Yargunâme" olarak bilinen Cengiz Han Yasası ya da Yasak-ı Büzürg, askerî-siyasî işlerin düzenlenmesi için kaynak vazifesi görmüştür. Müslüman Gâzân Han döneminde bile Cengiz Han yasası geleneği devletin iyi idaresi için esas kabul edildi. Moğol idaresinin çöküşünden sonra ulemanın yasaya karşı güçlü tepkisine rağmen yasaknâme veya sadece yasak terimi, hükümdar tarafından hazırlanan kanun kodları için kullanılmaya devam etti. Yerli görevlilerin çabalarıyla yasa ile İran-İslâm mezâlim yargılaması geleneği ortaya çıktı. Tedvin edilmiş kanunnâmelerin yalnızca İran, Anadolu, Irak ve Hindistan'da, yani Türk-Moğol geleneklerinin ve hanlıklarının etkili olduğu yerlerde ve tipik Osmanlı kanunlarının ve idaresinin yürürlükte bulunduğu Osmanlı Devleti'ne ait bölgelerde (Rumeli ve Anadolu) ortaya çıkmış olması ilginçtir.